

FØRSTE KAPITEL

Tre ugers bekymringer

Bag de snedækkede bjerge ude i vest, var solen ved at gå ned. Med sine sidste stråler udsendte den et farvel til alle menneskene i Angelshill og gav dem dagens sidste varme solstråle, i de kolde og sne fyldte gader, hvor der intet sted var over frysepunktet. Inden den helt forsvandt bag bjergene, gjorde den et sidste forsøg på at smelte en frustreret piges hjerte op, bare en lille smule.

Solstrålerne faldt ind af vinduerne, hvor de hvide gardiner ikke var trukket for og ramte de hvidmalede vægge, og gav dem et varmt udseende. De gjorde en dårlig lænestol helt indbydende og prøvede at få liv i de blomster der var smidt i skraldespanden. Og mest af alt, forsøgte den at varme den pige, der sad på en flad hospitalsseng, med benene krummet sammen under sig i havfruestilling; fødderne dinglende over sengekanten. Den ene hånd var dybt begravet i dynen og fungerede som stødte, mens den højre arm, som var indbundet i bandager og gips, hvilede på lårene. Solen forsøgte forgæves at varme hende op, med den sorte bluse og blå jeans hun var i, tog ikke imod varmen.

Med et suk gik solen bag bjergene og overlod Angelshill til natten.

Pigen blev siddende på sengen, med det sorte, lettere bølgede hår faldende om hendes ansigt som et gardin, der skjulte hende fra omverdenen. Hendes mandelformede, bleggrønne øjne, stirrede ned i dynen, som var hun betaget af den, men bag øjnene, sprang tankerne rundt som vilde heste. De drejede sig alle sammen om vampyrer, dæmoner og Oradea familien.

Aleera Oradea rettede pludselig hovedet med et ryk og stirrede ud af vinduet, hvor himlen blev mørkere og mørkere.

”Vi kommer efter solnedgang,” havde hendes far sagt, da han sad ved hendes fodende og studerede hendes journal over de bedøvende midler hun havde fået i løbet af dagen, samtidig med at han spiste et par medbragte sandwich. Aleera havde selv sat med sin sandwich i den raske arm, mens den brækkede arm lå hen over dynen.

”Hvorfor ved solnedgang?” havde hun spurgt med munden fuld af sandwich. ”Så kan vampyrerne...”

Dr. Oradea tyssede på hende og gjorde med hovedet tegn hen mod den åbne dør; Aleera himlede med øjnene. Han sendte hende et vredt blik.

”Jamen, okay da,” sukkede hun. ”Hvis det skal være så tys tys. Men altså, så kan *de* og *han* jo se at jeg er i live! Hvorfor ikke før?”

”For tiden er der ikke så meget aktivitet, det har de andre berettet. *Han* holder dem i kort snor, efter hans masse mord for tre uger siden. Også selvom det er fredag. Desuden har jeg ikke fri før klokken 16, hvor solen jo går ned,” sagde dr. Oradea, rejste sig op og børstede krummerne af hans hvide kirtel. Han hang journalen på sengen igen og samlede pakken, med en enkelt sandwich, op. Han bød hende den fra fodenden, men hun rystede på hovedet. Han gik over til hende og kyssede hende på panden.

”Vi ses om nogle timer, Aleera, min lille engel,” sagde han og gik over mod døren. Han smed den tiloversblevne sandwich i skraldespanden og forsvandt ud af døren

Aleera havde rakt ud efter en af de blomster der var på hendes skrivebord og havde knust hovedet i sin hånd. Det dr.

Oradea havde sagt var løgn. De var sikkert derude lige nu, og overvågede familien og måske også hende. For at et af Vlad Draculas ofre overlevede, det ville da vække opmærksomhed. Især hvis det kom i avisen og selvom offeret aldrig var blevet nævnt ved navn, var Vlad klog nok til at lægge to og to sammen, og få det resultat at Aleera stadig levede og sikkert var under beskyttelse af Oradea-familien.

Fire timer var gået siden da. Solen var gået ned og havde overladt sin plads på himlen til måne og stjerner. En sygeplejerske havde taget de drop og nåle, der havde forbundet Aleera til adskillige apparater, ud af den raske arm og hjulpet Aleera med at smide blomsterne ud, samt pakke hendes god bedring-kort og få ejendele, som hendes far havde taget med til hende, ned i en pose. Hun havde ivrig hoppet i sit eget tøj, endelig fri for hospitalets hvide dragter.

Den sidste halve time, havde hun tilbragt på sengen og tænkt over de sidste tre uger, siden Vlad Dracula havde angrebet hende. De første seks dage havde hun ikke kunne huske, og vidste kun hvad de andre havde fortalt.

Elijah havde blevet tilbage i lysningen, for at slette alle spor efter kampene mellem Aleera, Vlad og Nathaniel. Derefter havde han givet et anonymt tip til politiet og var forsvundet, inden de dukkede op og fandt den dræbte hjemløse. Han havde gjort sit arbejde godt, for politiet fik ikke den mistanke at Aleera også havde været der.

Nathaniel og Joel havde, imens Elijah ryddede op, kørt Aleera hen til en gyde, hvor de havde mødt med dr. Oradea og deres onkel Jonathan. Her havde de voksne taget over, mens brødrene havde kørt hjem til huset. Dr. Oradea havde holdt liv i

Aleera ind til den tilkaldte ambulance kom og ambulancemændene havde taget over.

Aleera var i al hast blevet kørt til hospitalet og sat til overvågning. I seks dage havde hun lagt i en koma, som hendes krop selv havde skabt, for at beskytte hende yderligere fra at komme til skade. Lægerne havde været urolige, da hun efter den første dag ikke vågnede. Hendes hjerte havde banket meget svagt og de havde været bange for, at hun måske ikke ville overleve. Men på mirakuløs vis var hendes hjerterytme blevet højere og højere, og efter seks dage havde hun slået øjnene op til en verden, der troede at hun var det eneste overlevende offer af en masse-morder. Hele byen og alle på hendes skole troede på, at hun efter et skænderi med dr. Oradea var løbet hjemmefra, havde stødt på morderen og kun havde overlevet fordi hendes far og onkel kom. Hun var overalt i medierne. Det eneste overlevende offer ud af fire den aften.

De først par dage efter hun var vågnet, blev hun holdt i isolation, hvor kun læger og sygeplejersker kunne komme til hende. Det var også det bedste. Komaen havde gjort hende desorienteret og lettere tåget i hovedet, men det forsvandt i løbet af et par dage; en kraftig hjernerystelse havde lægerne sagt. Politiet havde været på besøg, da lægerne vurderede at hun var rask nok til det, for at udsørge hende om mordere og hvordan det skete. Aleera fortalte ikke særlig meget om det og spillede på den mangel på hukommelse, hun havde haft efter de første par dage. Hun havde ikke kunnet beskrive mordere godt, men havde da fortalt et par kendetegn, men ikke for mange. Hun kunne ikke have uskyldige mennesker til at lede efter Vlad Dracula, også selvom chancerne for at de fandt ham var meget små. Uden meget information havde politiet gået, men alligevel

havde det været nok til, at de kunne sætte en efterlysning i gang, som medierne stormende skrev om. Mange tumper skrev ind at de havde set morderen. Aleera havde rystet hovedet af dem og stoppede med at læse den del af aviserne, når hendes far havde dem med til hende.

Aleera havde nægtet alle hun kendte at besøge hende, for hun ville ikke have de skulle se hende svag som en nyfødt kattekilling og bundet til en seng, med en enorm klump gips, der engang havde været hendes arm. Kun hendes far havde adgang, eftersom han arbejdede som øverste læge på skadestuen og fordi lidt normal selskab ikke skadede. Dr. Oradea kom derfor i hver spisepause og sad ved hendes fodende og snakkede med hende om familien, nyhederne og hvordan folkene i hendes skole tog det. Hun havde fået mange blomster og kort fra folk hun kendte, ikke kendte så godt og overhovedet ikke anede hvem var. Adskillige af hendes klasser havde sendt kort til hende, samt skolen lærere og rektor. Aviserne, firmaer og folk hun aldrig havde hørt om, sendte hende håb om en god bedring. Hun havde fået flere kort af den slags, end af dem hun virkelig kendte. Hendes brødre havde sendt hende et og tante Xiu havde skrevet på vegne af Jonathan, Carlisle, Wyatt og hende selv. Selvom Aleera nødig ville se det i øjnene, var hun skuffet over, at Aidan ikke havde sendt hende noget kort. Måske var de ikke venner alligevel. Mange dage i sengen, havde fået Aleera til at tænke over deres forhold og hun var kommet frem til, at de nok var blevet venner, i løbet af de uger inden hendes indlæggelse på hospitalet.

To en halv uge efter angrebet var Aleera blevet meget rastløs af, at være fanget på hospitalet. Hun måtte ikke gå, for såret i

hendes mave, var ikke helet rigtigt og havde det med at bløde, hvis hun vred maven for meget. Men hendes arm var meget værre. En af de første dage efter hun vågnede, havde lægerne forklaret hvordan det stod til med hende. Trods sin kraftige hjernerystelse, havde hun forstået alt klart og tydeligt, som han fortalte om hendes brækkede arm. Knoglen på underarmen var brækket helt to steder og et tredje sted, var den revnet. Lægerne spåede at den var helet rigtigt når der var gået tre måneder og så skulle hun i genoptræning. Aleera havde flippet ud og smidt med blomster efter lægen og råbt på at være alene. Lægen og sygeplejersken havde hastigt forladt rummet og ladt Aleera være alene. Helt alene, havde hun grædt sin frustration ud. Det var første gange i evigheder at hun havde grædt og da hun var begyndt, kunne hun ikke stoppe, før hendes tårekanaler ikke havde flere tårer at græde. Hun græd over det hele. At hun ikke kunne bruge hendes arm i flere måneder, at Vlad Dracula næsten havde myrdet hende, at hun var fanget i et hvidt hospital værelse og at hun ikke ville være svag, det lå ikke til hende at være sådan. Efter al gråden, havde hun træt lagt sig til at sove. Og havde ikke grædt siden da.

Aleera vendte blikket ud af vinduet, over på alt mørket og det menneske skabte lys på den anden side, af den klare rude. Der var intet spor af, at solen var gået ned for et kvarter siden. Hun lod sig falde bagover og ramte sengen. Hun blev liggende og stirrede op i det hvide, kedelige loft. Hun glædede sig gevaldigt til hun kunne komme hjem og se farver. Det kunne godt være at hvid var uskyldens og renhedens farve, men nu ville hun hellere se skrigende farver.

En let banken på hendes dørkarm fik hende til at sætte sig op. Aleera stak i et smil, for nu kom de endelig for at hente hende.

Men smilet blegnede lidt, da hun så at det bare var en sygeplejerske. Hun stod lettere nervøs i døren, og holdt en buket vilde blomster i hånden. Aleera fandt intet mystisk i sygeplejerskens opførsel, for i løbet af de tre uger, hun havde været her, havde hun fået ry for at være en aggressiv pige. Derfor havde det sikkert været let for hendes far, at få hende udskrevet. Der havde dog været lidt problemer, da en læge ikke syntes hun var rask nok til det, men da han fandt ud af, at dr. Oradea var hendes far, tillod han det. Dr. Oradea var kendt for at være en god læge, som vidste hvad han gjorde. Og når han lod sin datter udskrive, vidste man, at hun stadig ville være i gode hænder hos ham.

”Hvad er der?” spurgte Aleera lettere irriteret sygeplejersken.

”Disse blomster er lige kommet til dig,” sagde hun og flyttede nervøst fødderne. Aleera genkendte hende, for at være den unge sygeplejerske, der havde været til stede, da hun fik nyhederne om hendes brækkede arm at vide. Intet under at hun var nervøs og måske også bange. Med sådan en behandling. ”Vil du have dem eller skal jeg smide dem ud?”

”Er der kort med?”

Kvinden nikkede.

”Står der hvem de er fra?”

”Lad mig se,” mumlede sygeplejersken og åbnede kortet, der hang om stilkene på blomsterne. ”Der står Aidan Rowbottom.”

”Aidan Rowbottom?” gentog Aleera.

”Ja,” nikkede sygeplejersken. ”Skal jeg smide dem ud eller vil du have dem?”

”Jeg vil gerne have dem,” sagde Aleera og rakte ud efter den med venstre hånd.

”Er du sikker?”

”Ja, sagde jeg ikke lige det?” spurgte Aleera og rynkede panden. Nogen gange, var folk lidt for langsomme i opfattelsen.

”Jo, men er der ikke nogen der fortalte dig, at det betyder uheld, hvis man tager de blomster man fik på hospitalet, med hjem? Det må de da have fortalt dig, siden alle dine andre blomster er i skraldespanden.”

”Det gjorde de godt nok, men jeg vil alligevel have dem. Mit gode held kan umuligt spoles mere, det anses faktisk for at være uheld, så lidt held har jeg. Så kom med dem!”

Sygeplejersken rakte modvilligt Aleera blomsterne, som hurtigt hev dem til sig; blomsterne raslede i den hurtige bevægelse.

”Vi kan altid sige at det ikke gælder, fordi jeg modtog dem efter jeg var blevet udskrevet. Så kan den gamle overtro ikke virke.”

Sygeplejersken svarede ikke, for hun var allerede forsvundet.

Aleera sukkede opgivende og åbnede det vedlagte kort fra Aidan, for at se om der stod mere på kortet. Hendes mund lyste op i et smil.

Til Aleera

Her er nogle vilde blomster ligesom dig.

Håber du snart bliver rask.

Din ven,

Aidan Rowbottom

Det er så typisk ham, tænkte hun. Det var ikke nogen hemmelighed at han var et menneske der gik lige på og kunne være en del påtrængende. Det havde hun oplevet for tit.

Hendes øjne skimtede igen teksten. *Vilde blomster som dig*, skreg hende op i øjnene. Anså han hende for at være en blomst? Det måtte han åbenbart gøre. Det måtte have slået klik for ham, siden han begyndte at skrive sådan. Det måtte kun være sådan. Intet andet.

Aleera hev kortet fri af snoren der bandt blomsterstilkene sammen og lagde det ned i sin bukselomme. Hun lagde forsigtigt blomsterne på sengen og gav sig igen til at stirre ud af vinduet.

Minutterne gled forbi én efter én, og en halv time efter hun var lovet at blive hentet, hørte hun et par fødder buldre mod gangens gulv; en voldsom lyd i forhold til hospitalets vante stilhed.

Aleeras lillebror, Brendan, kom i fuldt spring ind i på hospitalsstuen.

”Aleera!” råbte han og hoppede op på hendes seng, og landede næsten på blomsterne og hvis Aleera ikke havde været hurtig nok til at hive dem væk, var de blevet fladmaste og ødelagte. Hun nåede ikke engang at lægge dem længere væk, end omme bag hendes ryg, da Brendan voldsomt omfavnede hende og lagde sit hoved mod hendes hals.

”Jeg har sådan savnet dig,” hviskede han til hende.

”Jeg har også savnet dig, lillebror,” svarede hun ham tilbage.

Hun pressede ham tættere til sig, med venstre hånd. Hun havde sådan savnet ham og hendes andre brødre, men tanken om at de skulle se hende svag og sårbar, havde ikke tiltalt hende, så hun nægtede dem adgang og havde derfor ikke set

dem i tre uger. Hun var helt overrasket over, hvor meget hun havde glemt om dem. Brendans livlighed, høje aktivitet og hans kærlighed til sin eneste storesøster, havde hun ikke taget højde for. Han havde sikkert savnet hende forfærdeligt. Nok værre end hun havde savnet ham.

Brendan gjorde sig fri af hendes arms greb og satte sig i sengen ved siden af. Han rakte om bag hende og tog buketten med de vilde blomster, som Aleera havde lagt bag sig. Han drejede dem i hånden og duftede forsigtigt.

”Hvem er de fra?” spurgte han.

”En afskedsgave fra hospitalet,” løj Aleera.

”Er de virkelig så kede af at du bliver udskrevet?”

”Nej, de er nok snarere lettet.”

”Du har ikke været nem, har du vel?”

”Overhovedet ikke. Jeg tror jeg har fået et gevaldigt ry her på stedet. Den aggressive pige, hedder jeg sikkert i deres daglige tale.”

”Så slem kan du umuligt have været!”

”Det kan du ikke være sikker på. Jeg har nu ikke været i mit bedste humør.”

”Hvorfor?”

”Fordi hun har savnet jer,” kom det henne fra døren, før Aleera kunne nå at svare.

De to søskende vendte hovedet på samme retning hen mod døren. I døren stod dr. Oradea i et par afslappende bukser og en blå og grøn sweater. Over hans arm hvilede både hans og Brendans jakker. Han smilede til Aleera.

”Far!” udbrød Aleera og styrtede over for at slå ham i brystet med en knytnæve. Hun ramte plet og før en grimasse af smerte kunne komme over hans ansigt, omfavnede hun ham. ”Hvad

var det du sagde med at du kom ved solnedgang? Det er en halv time siden!”

”Undskyld, Aleera, men det er nu din brors skyld. Han ringede og krævede på at blive samlet op herhjemme og være med til at hente dig. Så jeg måtte køre hjem og så herhen igen. Du ved hvordan Brendan bliver, når han ikke får sin vilje. Han bliver dødhamsrende irriterende i et par dage.”

”Men jeg ville jo så gerne far!” kom det fra Brendan, der havde benyttet Aleeras plads på sengen og nu lå på ryggen, med hovedet ud over sengen og hans sorte, krøllede hår strittede nedad. ”Jeg har ikke set Aleera i tre uger, og at vente en halv time, var en halv time for meget! Og jeg ville så gerne hente hende! Bringe hende med hjem!”

”Hvad så hvis jeg ikke vil med hjem?” drillede Aleera. ”Hvad vil du så gøre?”

”Overvinde dig i en kamp, binde dig fast og så slæbe dig med hjem.”

”Nå, så det ville du?” sagde Aleera og løftede vurderende det ene øjenbryn, mens hun gjorde sig fri af sin fars arme og bevægede sig over mod hendes bror. ”Jeg tror ikke du ville vinde.”

”Helt sikker?” spurgte han og gjorde en bevægelse med sine sølvgrå øjne mod hendes brækkede arm.

”Også selvom min arm er brækket.”

”Lad os afprøve det,” grinede Brendan, slog en baglæns kolbøtte og kom op at stå foran Aleera.

”Brendan, Aleera. Ikke her. Vent med at forsøge at få hinanden indlagt på hospitalet, til vi er kommet hjem.”

”Hvorfor dog det? Vi er jo på hospitalet lige nu!” udbrød Aleera.

”Jeg ved godt hvorfor! Fordi det er meget sjovere at køre i ambulance!” dansede Brendan rundt om Aleera og råbte.

”Nej, fordi det er mindre pinligt at I forsøger det her med tilskuere, end derhjemme.”

”Det er der ikke så meget sjov i!” klagede Brendan.

”Nej, overhovedet ikke,” sagde dr. Oradea. ”Husk vi er her for at hente Aleera, ikke for at indlægge den næste i familien.”

”Du anser mig for at være svag!” peb Brendan såret.

”Nej, jeg anser Aleera for at være meget voldsom.”

Aleera, der under den drejning samtalen havde taget, havde stået og grinset af det, fik hovedet til at gå op med et sæt.

”HEY!” udbrød hun. ”Det er jeg altså ikke!”

”Sikker?” spurgte dr. Oradea og løftede øjenbrynet på samme måde som Aleera havde gjort. ”Men kom nu børnlille. Lad os forlade stedet og tage hjem. Jeg ved ikke med dig, Aleera, men jeg har fået nok af, at være her for i dag og jeg har ikke tænkt mig at blive her til midnat, for at høre jer drille hinanden. Lad os tage hjem. Brendan tager du den pose der?”

Mens Brendan gjorde som deres far bad om, samlede Aleera blomsterne op og var den sidste til at gå ud af rummet. Gangene og elevatorerne var fulde af mennesker, der alle havde valgt at bruge deres fritid fredag eftermiddag, på at besøge de syge. Alle med blomster og chokolade i hænderne.

Først da de kom ud på parkeringspladsen, opdagede dr. Oradea at Aleera havde en buket i armene.

”Aleera, har ingen fortalt dig at det betyder uheld, at tage de blomster man fik på sit sygelejde med hjem?”

”Jo, men disse fik jeg *efter* jeg var blevet udskrevet, så det gælder ikke.”

”Hvem er de fra?”

”Hospitalets personale.”

”Virkelig?”

”Ja, men de har ikke lagt noget kort. Jeg tror nu også, at hvis de havde lagt et kort ved den, ville der stå noget lignende: *Kære Aleera Oradea. Tak for dit ophold her hos os, og kom endelig ikke tilbage!*”

”Så slem var du nu ikke.”

”Nej, men du må vel indrømme at jeg ikke var nem. Jeg tror jeg har givet flere grå hår til dr. Fiennes. På trods af hendes venlige udseende, er hun nu en slem læge.”

”Tal nu pænt om hende. Hun hjalp dig trods alt da du var i koma. Desuden tror jeg selv du er skyld i den behandling.”

”Jeg kan altså ikke gøre godt for, at hun var i dårligt humør, den dag jeg mødte hende.”

Dr. Oradea åbnede munden for at svare Aleera, da Brendan brød ind.

”Hvordan giver blomster uheld, far?”

”Man siger at hvis man tager blomsterne med hjem, så tager man sygdommen med og kommer derfor snart på hospitalet igen.”

”Wauw, det lyder godt nok slemt,” sagde Brendan og vendte sig mod Aleera. ”Godt du fik dem efter du blev udskrevet.”

”Ja, det var godt,” svarede Aleera lavt, men Brendan hørte hende ikke. Han var allerede i fuld gang med at diskutere med sin far om blomster og hospitaler.

Aleera satte sig ind på bagsædet af bilen, sammen med Brendan. Dr. Oradea startede bilen og kørte den gennem centrum hen mod den vestlige del af byen. Efter et kvarters kørsel, kørte bilen op ad den grusbelagte indkørsel og ind i den allerede åbne garage.

Lyset var tændt i de udendørslamper og flere steder indenfor, var værelserne oplyste. Brendan løb hurtigt forbi hende, åbnede døren uden at bruge nøgler og løb ind i huset. Dr. Oradea kom op på siden af hende, efter at have lukket garageporten.

”Er Nathaniel, Joel og Elijah allerede kommet hjem?” spurgte hun ham.

Hendes far rystede på hovedet.

”Vent og se,” sagde han.

Aleera fulgte efter ham ind i huset. Indgangen så normal ud med alle sine spejle i den ene side og rækken med de sølvfarve knager på den anden side. Aleera tog sit overtøj af og gik videre ind i det store køkken, hvor der i det fjerneste hjørne, som var bygget ud i en cirkel, stod en hvirveltrappe.

Hun kunne høre Brendan inde i stuen, snakkende med en anden. Hun lagde blomsterne på bordet og gik derind.

Brendan stod foran sofaen og snakkede med en ung mand med kortklippet, sort hår, der stadig krøllede en smule. Han var iklædt noget ganske almindeligt tøj, og var nok den i familien der var mest normal at se på. Aleera og Brendans ældste storebror, Gabriel Oradea den femogtyvende, sad og sludrede lystigt med Brendan. Det var over en måned siden hun sidst havde set ham, da han gik på college. Bøgerne der lå spredt ud over sofaen, fortalte tydeligt at Gabriel studerede til læge.

Netop som Aleera trådte ind i stuen, drejede han hovedet og kiggede på hende. Hans mund gik op i et stort smil, der fik ham til at ligne Brendan. Hans øjne havde tilmed Brendans grå skær over det bleggrønne.

”Aleera!” udbrød han og rejste sig op.

”Gabriel!” svarede hun overrasket igen og lod ham omfavne hende let. Det varede et kort øjeblik og hun var fri. ”Sikke dog en overraskelse! Hvad laver du dog her?”

”Jeg tænkte at der skulle være flere til at tage imod dig, end kun far og Brendan. Det er jo en ringe modtagelse. Med de andre kan jo ikke rigtig gøre for det.”

”Det ved jeg,” sagde Aleera og henvendte sig til deres far. ”Hvorfor skulle de alle absolut af sted? Hvorfor kunne bedstefar ikke nøjes med én eller to?”

”Du ved jo hvordan han er. Alle der kom ud for noget, skal indberette det til ham. Han ville også have dig til afhøring, men du var jo kommet til skade.”

”Men tre er nu lige lovligt mange.”

”Aleera, vi snakker om at Vlad Dracula er dukket op igen, efter mange års fravær. Det er stort for bedstefar og vores familie.” sagde Gabriel og satte sig i sofaen igen.

”Ja, men det er nu irriterende, at de ikke er her.”

”Jeg ved det, men de kommer snart igen.”

”Det håber jeg,” sukkede Aleera og smed sig ned i sofaen.

Nathaniel, Joel og Elijah havde nogle dage forinden rejst til Rumænien for at fortælle om det hele til deres bedstefar, som dog ikke var deres bedstefar. Gabriel Oradea den første, var deres forfader der for over 550 år siden havde fejlet i at passe på Vlad Dracula, som blev bidt af Djævelen selv, og var blevet til en vampyr. Derfor var Gabriel den første dømt til at vandre på Jorden, indtil den dag Vlad Dracula døde. Han havde derfor bosat sig på Sighisoara, et slot i Rumænien og derfra styrede han familien, som var spredt over den nordlige del af kloden. Og fordi han havde levet så længe, kaldte alle ham for

bedstefar, i stedet for den lange titel han ville få, hvis man virkelig skulle omtale ham som sin et-eller-andet tip bedstefar.

Aleera havde sådan ønsket, da hendes far havde fortalt hende, at brødrene var rejst til Rumænien, at det kun var en af dem der tog af sted. Sidst hun havde set Nathaniel, Joel og Elijah havde hun været døden nær og hun ville gerne vise dem, at hun var rask igen. Hun savnede især Nathaniel, som var den i familien hun bedst kunne med. At de ikke kunne tage imod hende ligesom Brendan og Gabriel, som tilmed var rejst langvejs fra, var som et hårdt slag i maven.

Dr. Oradea forlod stuen, snakkende om papirarbejde, mens Aleera sad i sofaen og tænkte for sig selv. Gabriel havde taget en af sine bøger op, for at fortsætte sin læsning. Brendan sad med svingende ben, men rejste sig så for at lave noget andet, et andet sted i huset.

Aleera og Gabriel sad i dundrende stilhed, kun afbrudt når Aleera spurgte ind til hans studier. Til sidst blev den akavede stilhed for meget for hende, og hun rejste sig op. Lys fra hendes fars kontor og biblioteket, fik Aleera til at stoppe op og kigge ind. Dr. Oradea og Brendan sad og snakkede sammen, mens deres far samtidig tastede informationer ind på computeren. Deres samtale var om noget ligegyldigt, men Aleera havde noget at spørge sin far om.

Hun bankede stille på den åbne dør og begge kiggede op.

”Far?” begyndte Aleera, mens han nikkede til svar, så hun kunne fortsætte. ”Jeg tænkte på, har Nathaniel rapporteret hvad bedstefar mente om Vlad Draculas overfald på mig?”

”Desværre, min lille engel,” svarede dr. Oradea og rystede undskyldende på hovedet. ”Han har endnu ikke taget nogen beslutning over emnet.”

Brendans ansigt derimod fortalte en anden historie. Han så ud til at brænde inde med viden, som han gerne ville fortælle hende. Deres far løj om det. Sikkert for at beskytte hende. Eller også fordi hun ikke måtte få det at vide.

Uanset hvad det er, tænkte Aleera fornærmet, skal jeg nok få det ud af Brendan. Han ligner én der er ved at brænde op af iver, over at fortælle mig det. Han skal nok komme ud med det.

”Nå, okay. Regner du med at vi får det snart?”

”Nej, jeg tror vi først får det at vide når de kommer hjem.”

”Og hvornår er det?”

”Meget, meget snart.”

”Lyder skønt, far. Men hvis I ikke har noget imod det, så går jeg op og hilser på mit værelse.”

”Nej, gå du bare,” sagde dr. Oradea, hvis øjne faldt ned over computerskærmen, allerede mens han snakkede. Det gav Aleera tid til at signalere til Brendan, om at han skulle gå med op. Men han rystede blot på sit krøllede hoved. Aleera vendte ryggen til i fornærmelse og gik ovenpå.

Hendes værelse lignede sig selv. Det så hvert fald ud som det gjorde, da hun havde forladt det for tre uger siden. Sengen stod redt i midten af hjørnet, med skrivebordet over ved vinduet, hvor hendes papirer var stablet i pæne bunker, selvom hun var sikker på, at de havde flydt over det hele, da hun sidst var der. Det kunne kun være tante Xiu, som kunne have fundet op at rydde op. Hun havde tilmed støvsuget og tørret støv af, så det ikke var så beskidt at komme tilbage til.

Aleera gik længere ind i værelset og lukkede døren på klem. Bag døren stod hendes skab, som da hun åbnede, viste sig også at have været igennem tante Xius hænder. Alt hendes tøj var lagt efter farver. Ikke at det var svært når hun mest af alt, gik i

sort, lilla, hvid og rød. På nogle bøjler hang hendes jagttøj, men der manglede en. Den hun havde haft på ved hendes kamp mod Vlad Dracula, havde været så ødelagt at den næsten kun var stofstrimler. På det før så bare stykke væg over sengen, havde nogen hængt hendes elskede katana op.

Aleera tog det ned fra væggen og vejede det i den raske arm; det var umuligt ved den brækkede, da den var i en slynge. Katanaen føltes tung i hendes utrænede arm. Ved lidt held fik hun trukket skeden af sværdet og så det blanke stål an. En af hendes brødre havde plejet og poleret den, for lyset fra loftet gav genspejling i sværdet. Da hun prøvende kørte fingeren over æggen, skar hun sig. Hvem der end havde gjort det, havde også slebet det skarpt. Hun måtte finde ud af hvem det var, selvom hun havde en mistanke om at det var Nathaniel. Det måtte også have været ham, der havde fundet den midt i sneen, ved siden af en bunkeaske i en gyde og kun et par fodspor der fortalte hvor hun var gået hen.

Da Aleera havde vågnet på hospitalet, havde hun syntes det var utroligt, at hendes brødre havde kunnet finde hende. Men hun blev overrasket, lettet og bekymret på samme tid, da hun havde fundet ud af hvorfor. Hendes brødre havde fundet hendes katana i sneen og kunne ikke se hvor hun var forsvundet hen af, da hendes fodspor delvis var dækket til af den faldende sne. Så havde et par fordybninger i sneen pludselig dukket op og trukket dybe riller i sneen. Selvom de alle tre havde anset det som farligt, havde Elijah og Joel fulgt efter sporene igennem Angelshill, mens Nathaniel havde hjulpet de to mennesker, som var blevet angrebet af vampyrerne, med at komme i sikkerhed. Da han blev ringet op af Joel og Elijah, som var kommet til Angelshills park efter at

sporene var stoppet. Nathaniel havde skyndt sig hen til dem og så havde de splittet sig op og hver især ledt efter Aleera. Nathaniel havde fundet hende, mens Elijah og Joel havde tiltrukket Vlad Draculas opmærksomhed og endt med at kæmpe mod ham. Ligesom Nathaniel også havde, inden hun blev taget af bevidstløsheden.

Selvom både hendes far og brødrene havde undret sig over, hvor rillerne kom fra og hvilken mystiske kraft den kom fra, havde Aleera vidst det med det samme. Nigel.

Nigel havde ledt hendes brødre på sporet af hende og derved været grunden til at de fandt hende i tide. Han beskyttede hende, trods alt det han havde gjort mod hende. Ligesom han ville advare hende om noget. Det måtte have været dette, havde Aleera dengang filosoferet over. Det kunne kun have været det. Han ville redde hende fra at dø. Det måtte han have vidst at hun ville den nat. Det havde også varmet hende lidt, at Nigel havde reddet hende. Så var han alligevel ikke så hård nu igen. Hun ville gerne have takket ham hvis hun kunne, men alt lagde op til, at hun aldrig ville se ham igen. Eller måske i fremtiden?

En stille banken på døren hev Aleera tilbage til nutiden. Hun stak katanaen tilbage i skeden og rettede hovedet mod den halvt åbne dør, hvor hun kunne se Brendan kigge ind.

”Kom bare ind, Brendan,” sagde hun, vendte ryggen til ham og hang katanaen på plads. Da hun vendte sig om, sad han i fodenden på hendes seng og havde lukket døren. Aleera satte sig med ryggen op mod puderne og kiggede et kort øjeblik på ham. Han stirrede nervøst tilbage.

”Hvad er det så bedstefar har besluttet og som jeg ikke må høre?” spurgte hun.

”Jeg er ikke sikker på om jeg må fortælle det.”

”Du så ellers ud til at du gerne ville fortælle mig det, nede i biblioteket.”

”Ja, men far bliver sur, hvis han finder ud af, at jeg har fortalt dig det.”

”Så sur bliver han ikke. Desuden så kommer jeg jo til at høre det før eller siden. Det er altid dejligt at være forbedret på ubehagelige overraskelser. Spyt så ud med det, Brendan.”

”Okay,” sagde Brendan og holdte en kort kunstnerpause, for at udtænke den rigtige måde at sige det på. ”Jeg overhørte far og Gabriel snakke sammen om det, efter at Nathaniel havde ringet hjem. Bedstefar er rasende.”

”Meget rasende?” brød Aleera ind med.

”Virkelig meget gal. Mere vred end et menneske nogensinde har været.”

”Han er nu også næsten 580 år. Han har haft megen tid til at øve sig i. At jeg er den første der sætter det i gang, er bare et tilfælde.”

Aleera lagde hovedet tilbage og stirrede op i loftet. Brendan lænede sig op af fodenden og fortsatte med at tale.

”Bedstefar er så rasende, at han har bedt far om at holde dig tilbage fra vampyrjagter.”

”Det er nu klart, med denne brækkede arm. Den er ikke til megen gavn. Jeg har jo mistet min stærke arm.”

”Aleera, han mener ikke indtil du er rask.”

Aleera satte sig op i sengen og stirrede på Brendan; hans ansigt var nervøst og fyldt med medlidenhed, så Aleera fik det dårligt. Der var noget dårligt i vente.

”I hvor lang tid?”

Hendes lillebror svarede ikke og han undveg hendes blik.

”Brendan, hvor lang tid?” spurgte Aleera fast.

Han løftede hovedet og stirrede hende lige ind i øjnene.

”For evigt eller indtil den dag du dør, er det jo snarere.”

”Hvad?” næsten skreg Aleera og for op af sengen. ”Må jeg ikke jage resten af mit liv? Skal jeg så sidde med hænderne i skødet hver aften, mens mine brødre laver alt det sjove?”

”Aleera, jeg ved det ikke!” sagde Brendan bedrøvet. ”Fald nu til ro.”

”Jeg vil ikke falde til ro! At han har taget noget så vigtigt fra mig, gør mig så ... rasende! Endnu mere end bedstefar er lige nu! Jeg har trænet hele mit liv til at dræbe vampyrer! Det er mit liv han bare sådan tager fra mig. Meningen med mit liv. Nu vil jeg aldrig kunne hævne Joshua og mor.”

”Det skal jeg nok gøre, Aleera.”

Aleera drejede hurtigt om mod ham.

”Nej, du skal ej, Brendan! Du er for ung og desuden er det min sag at dræbe ham!”

”Tror du ikke også, at det også er min sag? På grund af Vlad Dracula, har jeg aldrig lært mor ordentlig at kende! Hun døde før jeg bliver fire! Jeg har kun få minder med hende. Er der nogen af os, der har krav på hævn er det mig. Jeg fik ikke så lang tid med hende, som I gjorde!” hvæsende Brendan dæmpet. Hans ansigt glødede af indædt raseri og hans hænder var tæt knyttet. Han var mere rasende end Aleera nogensinde havde set ham være. Normalt var han smilende og glad, men denne Brendan skræmte hende. Det var ikke hendes evigglade lillebror.

”Brendan, du så hende ikke dø! Du var ikke den, der så hende lide i hendes sidste minutter!”

”Nej, men jeg er den der måtte vokse op uden en mor!”

”Du er for ung til at slås og der vil gå mindst fire år før du er parat til det, måske tre hvis du trænger nok. Og til den tid, har jeg allerede dræbt ham!”

”Aleera, stod din egoisme. Du har kæmpet mod ham og du tabte.”

”Jeg havde ikke min katana!” Aleera begyndte at få svært ved at holde stemmen lav og dæmpet.

”Nej, for den havde du jo smidt! Aleera du vil ikke kunne vinde over ham.”

”Og du tror du kan?”

”Jeg har lige så stor en chance som dig, men modsat dig, vil jeg have våben på mig til den tid.”

”Nu stopper du, Brendan! Du skal ikke kæmpe mod Vlad Dracula!”

”Og det skal du heller ikke!”

”Så du vil stoppe mig?”

”Nej, men bedstefar vil. Ved du hvad han ellers sagde?”

”Nej, for ingen fortæller mig noget i dette hus.”

”Han sagde at du skulle flytte så hurtigt som muligt til Rumænien og blive der til du bliver gift. Når vi alle tager på juleferie til Rumænien, vil du ikke komme med tilbage til Angelshills.”

Aleera stirrede lamslået og fyldt af vrede på Brendan.

”Men ved du hvad, Aleera? Du skal ikke lade din vrede gå ud over mig, på grund af at du er uenig med bedstefar. Så jeg går nu. Det er ikke min skyld at alt dette er sket, det er kun din.”

Brendan smuttede ud gennem døren, før Aleera kunne svare. Men hun havde nået at se tårerne der havde samlet sig i Brendans øjenkrog. Det gav hende dårlig samvittighed. Og nu hun tænkte efter, havde han ret. Det var ikke hans skyld, alt det

der ved sket for hende. Det var hendes egen og det blev forværret af bedstefarens vilje, og ønsket om at have Aleera hos sig på familiens slot, Sighisoara i Rumænien.

Aleera tog noget tøj fra skabet og skiftede om til det inde på sit badeværelse, mens raseriet rumsterede rundt i hende. Hun var så frustreret at hun ikke var forsigtig nok med sin brækkede arm, så et lyn af smerte gik gennem hendes arm. Hun bed sig i læben af smerte, for ikke at skribe.

Hun var heldig. Hendes far sad ikke længere ned i det lille bibliotek. Hun rakte ind under skrivebordet og hev i et håndtag. En reol gik indad og afslørede en trappe ned til kælderen, Aleera galopperede derned og tændte lyset.

Loftlamperne kastede lys på et par madrasser, nogle øvelsesdukker og boksebolde bag et jernhegn. På væggene ved trappen, hang sværd og katanaer i mange størrelser, på hylderne lå der bunkevis af kasteknive og kastestjerner, mens nogle specieldesignede pistoler lå til frit skue, inde i et glasskab. Patronerne af ægte sølv lå ved siden af. Det var noget hendes mor havde krævet at de fik, i tilfælde af hele flokke af vampyrer. Aleera tog en tom kasse fra gulvet og hældte en masse kastestjerner ned i den.

Hun stillede sig foran en øvelsesdukke af halm og begyndte med venstre hånd, at kaste efter dukken. Men hun var så rasende at hun hele tiden ramte ved siden af. Hun kom ud med vredesudbrud, hver gang. Derfor lagde hun ikke mærke til dr. Oradea, der langsom kom ned af trappen og hen til hende. Da hun havde kastet den sidste kastestjerne, lagde han blidt hånden på hendes skulder, så hun gav et sæt af overraskelse.

”Aleera, må jeg lige snakke med dig?” spurgte han.

”Ja, selvfølgelig far.”

Med hånden på hendes skulder, førte han hende over til madrasserne, hvor de begge satte sig. Aleera gav sig til at kigge afventende på ham, med en ide om hvad han ville sige.

”Jeg må indrømme, Aleera,” begyndte han, ” at jeg ikke havde regnet med, at du så hurtigt ville begynde at træne. Hvad med at tage den lidt med ro.”

”Far, jeg har sluppet af de sidste tre uger og jeg er træt af det. Desuden er det bedst at træne igen, så jeg er i god form, når jeg er klar til at jage vampyrer igen.”

”Det var lige det jeg ville snakke med dig om, Aleera. Jeg vil ikke have at du begynder at jage vampyrer før...”

”Før hvad far?”

”Før bedstefar Gabriel giver dig lov til det igen.”

”Og hvor lang tid af det, far?”

”Lige nu er det til den dag du dør,” sagde han og kiggede på hende. ”Ser du bedstefar er meget sur på dig. At du jagede vampyrer selv, selvom Mariceas ankomst burde have fået dig til at tænke på, at hun altid er i nærheden af Vlad Dracula, og at han derfor var i byen. At du så mødte ham uden våben og næsten blev dræbt, har gjort ham meget bekymret. Du ved jo at han elsker dig og han vil nødigt miste dig, ligesom alle vi andre heller ikke vil. Derfor har han besluttet at du ikke længere må jage vampyrer.”

”Men han vil jo ikke vide om jeg gør det eller ej,” sagde Aleera og håbede at han ikke ville sige det samme, som Brendan havde sagt inden han forsvandt ud af døren.

”Aleera, han vil have at du flytter til Rumænien for at bo hos ham.”

”Det vil jeg altså ikke.”

”Det kommer du til. Du ved hvor meget jeg end gerne vil have dig her hos mig, men hans ord er lov. Han er vores familiehoved. Men én ting er sikker. Hos ham vil du være i sikre hænder.”

”Hvad så med jer? Uden mig hvem skal så tage sig af vampyrerne og beskytte jer?”

”Gabriel vil sende nogen af dine fætre hertil, som så skal hjælpe dine brødre, Carlisle og Wyatt imod Maricea og Vlad.”

”Og hvad så hvis Steven også dukker op?”

”Så vil Gabriel sende flere ned for at hjælpe. Der vil udbryde krig og forhåbentlig vil mareridtet stoppe og lade dig komme tilbage til os.”

Dr. Oradea prøvede at trække Aleera ind til en omfavnelser, men hun strittede imod.

”Hvorfor går du ikke imod ham, hvis du ikke vil have jeg flytter?” spurgte hun.

”Fordi jeg godt kan se logikken i Gabriels tankegang. Det er for at beskytte dig. Vlad ved at du er i live, for du har været alle steder i medierne. Og fordi du undslap ham, vil han sikkert gerne dræbe dig igen, fordi du viste dig at være vigtig for vores familie, hvilket du selvfølgelig er. Han vil så gerne skade og såre vores familie, så hvorfor ikke dræbe den pige, som har træning i at dræbe vampyrer, og som han tror du er forlovet til en af dine brødre. Jeg ville ikke kunne bære at miste dig helt denne her gang. De seks dage du lå i koma, var nok for mig. Så for at beskytte dig, vil jeg sende dig derned.”

”Det får du ikke lov til far!” råbte Aleera og rejste sig op. ”Jeg flytter ingen steder! Jeg bliver her til jeg dør!”

”Jeg ønsker heller ikke at du skal rejse, Aleera! Men se på det som det bedste. Du vil overleve, du vil ikke dø! Og du vil være sikker.”

”Jeg gider ikke være sikker, når min familie kæmper mod Vlad Dracula. Jeg er ikke en af de kvinder fra vores familie, som bare lader mændene gøre arbejdet.”

”De lader faktisk bare deres mænd gøre det de er født til.”

”Mor gjorde ikke.”

”Nej, hun gjorde ej,” sagde dr. Oradea og sukkede. ”Hvis du ikke vil være i sikkerhed, for familiens skyld, kan du så love mig noget?”

”Det går an på hvad,” svarede Aleera mistænksom.

”Vil du så flytte til Rumænien i mindet om Selene. Du ved godt at hun ikke ønsker sin eneste datter skal dø. Kan du flytte dertil for hendes skyld?”

Han lagde atter hånden på hendes skulder og klemte blidt til. Aleera lagde hånden ovenpå hans. Hendes hoved var et virvar af tanker. Skulle hun eller skulle hun ikke? Hendes mors smilende ansigt stod klart i hendes hoved, men blev erstattet af en forpint Selene i dødsøjeblikket. Hendes mors sidste sætning lød i hendes hoved. *Jeg holder så forfærdelig meget af dig.* Selenes blod på hendes hænder, ansigt og tøj. Og Vlad Draculas hånlige smil.

Halskæden hun havde fået af sin mor, hang kold mod hendes varme hud, lige over hendes hjerte. Det eneste minde hun havde om moderen og som hun aldrig ville give slip på. Hendes far havde ret. Ville hun ikke gøre det for sine brødre, ville hun gøre det for mindet om hendes mor, der beskyttede hende til døde og som aldrig lærte Brendan at kende.

”Ja,” hviskede Aleera og kiggede væk fra farens øjne, så lig hendes. ”Jeg skal nok gøre det for mor.”

”Det var dejligt at høre, Aleera,” sagde dr. Oradea og klappede hende på skulderen. ”Ryd nu op og gå i seng. Klokkeren er mange og du er sikkert træt. Godnat min lille engel.”

Han aede hendes kind og forsvandt op af trappen.

Aleera gav sig til at samle alle kastestjernerne op og smed dem ned i kassen. Tankerne og raseriet flød rundt i hende som en vild storm og kolliderede til sidst. I raseri kastede hun den kastestjerne hun havde i hånden, af sted. Den ramte betonvæggen, så der stod gnister, og ramte gulvet med en klirren.

Aleera stod stille i et øjeblik og lyttede. Ingen lyde oppefra som tegn på, at de havde hørt hende.

Hun tog kassen op under armen og stillede den på reolen. Hun gik over og samlede kastestjernen op. Endnu en gang kom den ikke i kassen, men blev sendt susende af sted og ramte en af halmdukkerne i hjertet. Aleera skreg af raseri. Dette var en elendig dag. Hvorfor skulle alle bestemme over hende? Måtte hun ikke selv bestemme over sig selv?

Hun sank bedrøvet ned på en af madrasserne og gav sig til at græde. Noget hun ellers havde lovet sig selv, ikke at gøre igen. Men når man har prikket hul på noget, flyder det hele igennem. Og hun havde lavet et enormt hul, som ikke lige var til at lappe.